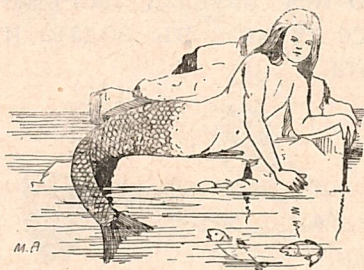

Опита отъ трета страна, но и отъ тамъ не сполучи. А презъ това време водата не преставаше да прилива.

Малката рибарка разбра, че не може да си отиде и седна на скалата.

— Наистина, не ми върви! — мислѣше си тя. — Ето, не мога да мръдна. Трѣбва да чакамъ отливъ.

Сега тя съ ядъ разглеждаше малкитѣ сребърни риби и намираше, че тѣ никакъ не сж хубави.

Колкото повече морето приливаше, толкова тя се изкачваше все по-високо и по-високо по скалата, додето стигна до върха... А морето продължаваше да прилива.

— Отливътъ трѣбва да започне вече, защото водата покрива скалата само при голѣмъ приливъ... — Но изведнажъ момичето започна да трепери...

Когато се поозърна, наоколо му имаше само вода. То вдигна ржцетѣ си и започна да вика:

— Помощь! Помощь!

Но шумътъ на вълнитѣ заглушаваше гласа му... Никаква лодка нѣмаше наблизо, и никой не можеше да го различи отъ брѣга, защото цвѣтътъ на облѣклото му се смѣсваше съ морето.

— На помощь! На помощь!

Вика дълго . . . много дълго време . . . Найсетне една вълна го блъсна, и то падна въ морето.

Изеднѣжъ то се преобрази на една хубава зелена рибка.

Разказватъ, че отъ този день тѣзи, които при пълнолуние отиватъ следъ полунощъ на тази скала, забелѣзватъ една малка зелена рибка. Тя непрекъснато обикаля около скалата, и мнозина сж я чували да говори.

— Азъ съмъ малко момиченце . . . малко момиченце, което стана рибка, защото. . . .

Че кой ли не знае защо?

Преразказала: Дора Щърбакова